

[Bausgaard.]

dig rimeligt. Den funktionær, som har tegnet en egentlig pensionsforsikring, må derimod se i øjnene, at han ved sin pensionering får en årlig indkomst på 1 800 kr. mindre. Endnu værre bliver det, hvis man går over til en almindelig formueopsparing i bank eller sparekasse; i så fald vil forskellen blive ikke mindre end 3 011 kr. pr. år. Der er i virkeligheden efter min bedømmelse meget alvorlig fare for, at man gennem de meget skrappe fradragsregler i folkepensionsloven slår den bedste form for pension, for aldersopsparing, i stykker derved, at det vitterlig ikke vil kunne betale sig for en funktionær at tegne en egentlig pensionsforsikring, hvis dette forhold ikke ændres. Jeg vil endda gå så vidt, at jeg vil sige til den højtærede finansminister, at det meget vel kan ende dér, at man i funktionærkredse vil gå over til at tegne betydelig mindre pensionsforsikring end hidtil, hvorved det bliver den højtærede finansminister, der gennem en forøget folkepension kommer til at betale den difference, der opstår.

Det ville, set fra forsikringstagerens standpunkt og ud fra en almindelig samfundsmæssig vurdering, være en meget uheldig udvikling, om det skulle komme dertil. Jeg er alvorligt bange for, at hvis man ikke får løst dette problem, vil en udvikling i den retning, jeg her har skitseret, tage fart; det bliver en dårlig form for opmuntring til opsparing, og det vil også samfundsmæssigt være uheldigt, fordi man derved siger til funktionæren, at det ikke kan betale sig at spare op selv.

Det er mit håb, at den højtærede socialminister, eventuelt bistået af den højtærede finansminister, sammen med det udvalg, der formentlig nedsættes, vil se meget velvilligt på dette problem og se det i forbindelse med, at man nu skaber en retfærdig stilling for tjenestemændene i relation til folkepensionen. Skulle man så ikke af retfærdighedsgrunde og — om jeg må anvende det udtryk — også af egoistiske grunde ud fra et samfundsmæssigt synspunkt skabe en retfærdig ligestilling også for den øvrige del af pensionsopsparerne?

Heick: Når jeg har bedt om ordet, er det for at rette et spørgsmål til den højtærede

kirkeminister om en detalje i lovforslaget om folkekirkens lønningsvæsen.

I § 42 er der åbnet adgang til at ansætte hjælpepræster på en ny måde. Her står vi over for en nydannelse inden for folkekirken, og jeg forstår, at bestemmelsen har relation til det lovforslag, som den højtærede minister fremsatte i efteråret angående samme problem. Dette lovforslag har været behandlet i et udvalg, og i den højtærede ministers fremsættelsestale vedrørende det lovforslag om præstelønninger, vi behandler i dag, blev det udtalt, at forslaget var fremsat i overensstemmelse med ønsker i det pågældende udvalg, og at udvalget var indforstået med, at det videre arbejde med lovforslaget fra efteråret, forslag til lov om ændring i lov om folkekirkens lønningsvæsen uden for København og Frederiksberg m. m., blev standset.

Da dette lovforslag havde været til første behandling, blev det henvist til et udvalg, som var sammensat af — skal vi sige — sagkyndige folk her i det høje ting, folk, som normalt beskæftiger sig med kirkelige anliggender, og lovforslaget har i udvalget fået en ret grundig behandling. Men det forekommer mig personlig, at udformningen her er bedre end i lovforslaget fra efteråret, idet jeg hellere ser, at en hjælpepræst ansættes efter et ønske, som kommer — om jeg så må sige — fra nedenunder, end at en biskop skal skønne over, om en hjælpepræst er nødvendig.

Mit spørgsmål går så ud på, om selve paragraffens udformning har været drøftet i det nedsatte udvalg — det kan man nemlig ikke se af ordvalget i ministerens fremsættelsestale; der står blot, at udvalget var enigt om, at lovforslaget her skulle fremsættes med den § 42, som vi kender. Hvis det nemlig ikke er tilfældet, vil jeg spørge, om det ikke var rimeligt, at det pågældende udvalg fik lejlighed til at se på bestemmelsens udformning.

Jeg kan f. eks. gøre opmærksom på, at der i § 42, stk. 2, i det foreliggende lovforslag står, at hvis et kirkeligt arbejde berører flere sogne, kan der efter indstilling fra mindst to menighedsråd i området og efter anbefaling af biskoppen ansættes en hjælpepræst. Man kunne jo tænke sig det tilfælde, at der er to menighedsråd i samme sogn, og